



Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 86/2023**

De wetsbepaling die droogteschade aan een woning beschouwt als schade veroorzaakt door een aardverschuiving of een grondverzakking waartegen de brandverzekeraar dekking moet verlenen, is grondwettig

Verschillende verzekeraars en Assuralia verzoeken het Hof om artikel 2 van de wet van 29 oktober 2021 te vernietigen, in hoofdzaak wegens de terugwerkende kracht ervan. Die bepaling verduidelijkt dat een inkrimping van de bodem als gevolg van droogte een aardverschuiving of een grondverzakking vormt in de zin van artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 betreffende de verzekeringen die de brandverzekeraar moet dekken. Het Hof verwerpt het beroep tot vernietiging. Het Hof oordeelt dat de bestreden bepaling een interpretatieve bepaling is die een einde wil stellen aan de rechtsonzekerheid die voortvloeit uit het voormelde artikel 124, § 1, d). Sommige verzekeraars interpreteerden die bepaling zo dat een inkrimping van de bodem als gevolg van droogte niet als een aardverschuiving of een grondverzakking kon worden beschouwd. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 blijkt volgens het Hof dat de wetgever steeds de bedoeling heeft gehad om ook dekking te verlenen voor een inkrimping van de bodem als gevolg van droogte, zodat de terugwerkende kracht van de bestreden bepaling verantwoord is.

1. Context van de zaak

De wet van 4 april 2014 betreffende de verzekeringen verplicht de verzekeraar om in het kader van een brandverzekering de risico's die zijn verbonden aan een aantal natuurrampen te dekken, waaronder een aardverschuiving of een grondverzakking. Artikel 124, § 1, d), van die wet verstaat onder aardverschuiving of grondverzakking « een beweging van een belangrijke massa van de bodemlaag, die goederen vernielt of beschadigt, welke geheel of ten dele te wijten is aan een natuurlijk fenomeen anders dan een overstroming of een aardbeving ». Er ontstond een onzekerheid of de schade aan woningen vanwege droogte onder die definitie viel. Om een einde te stellen aan die onzekerheid, bepaalde de wetgever bij artikel 2 van de wet van 29 oktober 2021 dat die definitie zo moet worden uitgelegd dat zij ook betrekking heeft op een inkrimping van de bodem, te wijten aan droogte.

Vijf verzekeraars en Assuralia, de Belgische beroepsvereniging van verzekeringsondernemingen, vorderen de schorsing en de vernietiging van artikel 2 van de wet van 29 oktober 2021. Een zesde verzekeraar vordert enkel de vernietiging van die bepaling. Een particulier die wordt geconfronteerd met een weigering van zijn brandverzekeraar om de scheuren aan zijn woning die te wijten zijn aan droogte, te vergoeden, komt tussen om de bestreden bepaling te verdedigen. Bij zijn arrest [nr. 74/2022](#) van 25 mei 2022 heeft het Hof het schorsingsberoep verworpen.

2. Onderzoek door het Hof

De verzoekende partijen voeren drie middelen aan.

2.1. Eerste en tweede middel

De verzoekende partijen voeren de schending aan van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (de artikelen 10 en 11 van de Grondwet), in samenhang gelezen met het verbod op terugwerkende kracht van wetgeving en met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Volgens de verzoekende partijen is de bestreden bepaling geen interpretatieve bepaling, maar een nieuwe rechtsregel die met terugwerkende kracht het toepassingsgebied van artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 uitbreidt.

Het Hof wijst erop dat volgens zijn vaste rechtspraak een wetsbepaling interpretatief is wanneer ze aan een wetsbepaling de betekenis geeft die de wetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die zij redelijkerwijze kon krijgen. Een dergelijke wetsbepaling werkt dus noodzakelijkerwijze terug tot op de datum van inwerkingtreding van de wetsbepaling die zij interpreteert. Voorts beoogt een interpretatieve bepaling een einde te stellen aan de rechtsonzekerheid die is ontstaan door het onzekere of het betwiste karakter van een wetsbepaling.

Het Hof stelt vast dat artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 effectief aanleiding gaf tot rechtsonzekerheid. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 oktober 2021 blijkt dat sommige verzekeraars weigerden droogteschade te dekken, met het argument dat er volgens hen enkel sprake is van een inklinking van de ondergrond en niet van een verzakking in de zin van een beweging van een belangrijke massa van de bodemlaag. De rechtspraak was daarover verdeeld.

Het Hof leidt vervolgens uit de wetsgeschiedenis van artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 af dat de wetgever steeds de bedoeling had om alle aardverschuivingen of verzakkingen die geheel of ten dele het gevolg zijn van een natuurlijk fenomeen, anders dan een overstroming of aardbeving, te dekken. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de wetgever steeds beoogde dat ook het inklinken van een belangrijke massa van de bodemlaag dat het gevolg is van een langdurige periode van droogte, zou worden gedekt.

Het Hof besluit dat artikel 2 van de wet van 29 oktober 2021 aan artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014 een betekenis geeft die de wetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die het redelijkerwijze kon krijgen, zodat de bestreden bepaling effectief een interpretatieve bepaling is en diens terugwerkende kracht derhalve verantwoord is. Het eerste en tweede middel is bijgevolg niet gegrond.

2.2. Derde middel

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepaling de bevoegdheidverdelende regels schendt. Door het inklinken van de bodem ten gevolge van langdurige droogte te beschouwen als een verzekeraarbaar risico, zou de bestreden bepaling afbreuk doen aan de bevoegdheid van de gewesten voor het landbouwbeleid, met inbegrip van de erkenning en financiering van de tegemoetkoming naar aanleiding van schade veroorzaakt door landbouwrampen (artikel 6, § 1, V, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

Aangezien uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de bestreden bepaling een interpretatieve bepaling is en dus de draagwijdte van de bepaling die het interpreteert niet wijzigt, kan de eventuele inbreuk op de bevoegdheidverdelende regels volgens het Hof niet worden toegeschreven aan de bestreden bepaling, maar wel aan het geïnterpreteerde artikel 124, § 1, d), van de wet van 4 april 2014. Het derde middel is bijgevolg niet gegrond.

3. Besluit

Het Hof verwerpt het beroep tot vernietiging.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21

Volg het Hof via Twitter [@ConstCourtBE](#)